

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΕΡΡΙΚΟΣ ΜΠΕΚ

Ὁ Ἑρρίκος Μπέκ, ἐγεννήθη ἐν Παρισίοις τῷ 1837. Μετὰ τὰ πρῶτά του ποιητικὰ δολιμῆα, ἔγραψε τὸ λιμπρέττον τοῦ *Σαρδανάπαιον*, μελοδράματος τοῦ Βικτωριανοῦ Ζουσιέρ, ὀλίγον δὲ βραδύτερον παριστάνετο τὸ πρῶτον τοῦ δράμα *Μιχαὴλ Ποπέρ*, ἐξ οὗ οἱ κριτικοί, μεθ' ὅλας του τὰς ἁλλείψεις, διέγνωσαν τὴν πρωτότυπον καὶ σθεναρὰν τοῦ δραματικοῦ ἰδιοφυΐαν. Τῷ 1879 μετὰ 9 ἐτῶν σιγῆν, ὁ Μπέκ ἀνεφάνη καὶ πάλιν ἐν τῷ θεατρικῷ κόσμῳ καὶ ἔδωκε τὴν *Navette*, τὰς *Honnêtes Femmes* καὶ τοὺς *Corbeaux*, τὸ τελευταῖον τετράπρακτον δράμα, παρασταθὲν ἐν τῷ *Γαλλικῷ θεάτρῳ* μετ' ἀνωτέρας ἢ τὰ μέχρι τοῦδε ἐπιτυχίας. Ἄλλ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐξησφάλισε τὴν φήμην του, ὡς δραματικοῦ συγγραφέως διακεκριμένου, εἶνε ἡ *Παρισινή*, κωμῶδις εἰς 3 πράξεις, παρασταθεῖσα τῷ 1885. Ὁ Μπέκ φέρει τὸ παράσημον τῆς Λεγεώνας τῆς Τιμῆς.

Ἡ Ἀμαρτωλή

[ὑπὸ τὸν τίτλον *Καλόγηρον Ἀπομνημονεύματα* ἐδημοσίευσά ποτε μικρὰν σειράν ἐπεισοδίων τῆς ἐν Ἀθήναις Βενετικῆς ἐπιδρομῆς. Εἰς ἓν τῶν ἐπεισοδίων τούτων εἰκονίζεται νῆος τις ἀγαπήσασα τὴν θυγατέρα τοῦ πατριοῦ του ὁ Ἀθηναῖος οὗτος, ὅπως καταπνίξῃ τὸ αἰσθημὰ του, φεύγει τὸ αὐτὸ πρᾶτται καὶ ἡ κόρη. Εἰς τὸ μεταξὺ ἐπέρχεται ἡ Βενετικὴ ἐπιδρομὴ καὶ ἡ ἐρήμωσις τῶν Ἀθηνῶν, καὶ δὲν ἐπαναβλέπουσι πλέον ἀλλήλους. Μετὰ τὴν ἐπάνοδον τῶν Ἀθηναίων εἰς τὰς ἐστίας τῶν ὁ νῆος ἐγένετο μοναχὸς εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ Ἑρμῆτος Μονῆν **Ἀδτέρι**. Τὸ ἐπόμενον ποίημα γεγραμμένον εἰς γλῶσσον καὶ ὕψος τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης, θέμα ἔχει τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἡ κόρη, βραδύτερον αὐτοῦ ἐπανελθούσα εἰς Ἀθήνας καὶ αἰσθανομένη τὴν συνειδήσιν αὐτῆς βεβαρωμένην διὰ τὴν καταστροφὴν του, προσέρχεται ὅπως ἐξομολογηθῇ εἰς τὸν περιώνυμον καταστάντα ἐπὶ χριστιανικαῖς

ἀρεταῖς Καλόγηρον τούτον τοῦ Ἀστέριου. — Δ. Γρ. Καμπούρογλους.]

Ἀστέρι 24 Ἀπριλίου 1694

— Καλόγερε νᾶχης ζωή, — ζωὴ πῶ ἐγὼ δὲν ἔχω —
βόηθα γυναῖκα ἁμαρτωλὴ καὶ κακοτυχισμένη·
πολλαῖς ψυχαῖς ἐγιατρεύες, καὶ γὼ σὲ σένα τρέγω,
γιατ' ἔχω πόνο στὴν καρδιά καὶ λαύρα ἢ καῦμένη.
— Γρηγὰ 'σαι φαίνεσ' ἄρρωστη· ψυχῆς γιατρεία γυρεύεις·
μὲ τί ποδάρια κίνησες καὶ στὸ βουνό μου ἀνέβης;
— Ἡ Πίστη μοῦδωσε φτερά, καὶ δύναμι ἢ Ἐλπίδα,
τὸ ζακουστό σου τῶνομα, τὰ θαύματα τοῦ εἶδα.

Σβόνει ἢ καντήλα τοῦ κελλιοῦ στερνὴ πετώντας φλόγα,
κι' ἀκούει ὁ Καλόγηρος τί ἢ γρηγὰ ὠμολόγα.

— Ἦμουν μικρὴ, σὺν ἔμεινα πεντάρφανη μὲ μόνο
ἐν' ἀδερφό, μονάκριβο τῆς μητρυῖας μου γόνον...
— Γρηγὰ! τέλειωνε γρηγόρα τὴν ἔξομολόγησί σου!
ἄργισ' ἄλλιωῖς... 'πές, τί κακὸ βαραίνει τὴν ψυχὴ σου;
— Ἐνα πρῶτ' σηκώθηκε νὰ πάη στὸ κυνήγι·
στὰ χεῖλη φιληθῆκαμε σὺν κίνησε νὰ φύγῃ.
Μὰ εἶχ' ἐκεῖνο τὸ φιλὶ ἁμαρτωλὴ γλυκάδα,
εἶχε λαχτάρα, εἶχε καῦμό, τοῦ ἔρωτα πυράδα.
Ἐφυγε αὐτός! φεύγω κ' ἐγὼ καὶ δὲν γυρίζω πίσω...
Καὶ τώρα δὲν μοῦ λέει κανεὶς γι' αὐτὸν ὅπου ῥωτήσω
'Εχάθηκ' ἐξ αἰτίας μου, ἐμπῆκε νῖος στὸ μνήμα,
κ' ἔχω μεγάλο κρίμα!

— Γρηγὰ! εἶναι πολλὸς καιρὸς πούσαι ξενητεμένη;

— Γρηγὰ δὲν εἶμαι, εἶμαι νιὰ ἀδιογερασμένη.

— Ἄ! σῶπα, φτάνει, πήγαινε! συχωρεμένη νᾶσαι,
λησημόνησέ τον ἂν δὲν ζῆ, κι' ἂν ζῆ μὴν τὸν θυμᾶσαι...
Τὸν γνῶρισα.

— Τὸν γνῶρισε; ζῆ; 'πές μου μὴ σωπαίνης,
μοῦ ἀνασταίνεις τὸν νεκρό, κ' ἐμένα μὲ πεθαίνεις...

— Σὲ μὲ ξομολογήθηκε καὶ μοῦπ' ἐσὺ νὰ ζήσης,
καὶ ὄλο του τὸ μαῦρο βίος ἐσὺ νὰ τὸ κρατήσης...
μὰ φύγε! κι' ἂν ποτέ σου εὐρῆς ἔρημο τὸ κελλί μου
κλάψε κι' αὐτόν! μὰ πήγαινε! σῦρε μὲ τὴν εὐχὴ μου...

Κι' ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ κελλί τοῦ Καλόγερου βγαίνει,
κι' ἂν πάη στὴ γῶρα ζωντανή, αὐτὸς γι' αὐτὴν πεθαίνει.

